

Eğer *bizden* biri olsaydı, tevil etmek kolaydı, telefonla konuşana *münafık*, duvardaki yazıya, *hakkaten cemaat orada yazanı okuyamayacak durumda* derdik.

Garip alabanda durumları var bizim memlekette, Allah yok, din yalan gibi *yaşamak*, hem de dindar görünüp böyle yaşamak, yani bildiğin münafıklık serbest, hem de el üstünde tutulan cinsten serbest ama gariban bir mizah dergisinin köşesinde samimiyetle ateist olmak *inançlara saygısızlık*.

O dergilerin ucuzluğunu, hayatını kazanmak için mizah yapmak zorunda olmayı, dinin ve geleneğin kolay taraflarıyla dalga geçmeyi, ele aldıkları hemen her şeyi nalıncı keseri gibi kendilerine yontmalarını sevmem, arada bir elime aldığımda bulduğum iki üç karikatüre saygı duyarım ve gerisine acıyarak bakarım. Çoğuna harcanan zamana yazık.

Ancak herhangi bir karikatüristin üstüne böyle gitmenin de bir yakışıklı var, adam uçmuş, hakaret etmiş, zavallılaşmış, falan filan... *Olabilir*. Güçsüzün üstüne bu derece yüklenmenin ardında güçlüden duyulan korkuyu görüyorum, ama o güçlü Allah değil, o güçlü toplum, müslüman görünme kaygısı, falanca cemaat ve saire. Allahtan korkan kişi böyle zavallılarla değil, Allah'ın yerine geçmeye çalışan güçlülerle mücadele eder.

İnsanlar Ateisti susturarak iman ettireceğini sanıyor, hayır, iman müslümanların Allah'tan başkasından korkmadığını ve zalime zalim, mazluma mazlum demekten çekinmediğini göstermekle *tebliğ* ve *telkin* edilir. Öyle değil de, güçsüzleri ezmek için birleşince, o güçsüzler daha saldırgan, daha yabancı, daha incitici olur. Bu olayın seyri de nitekim bu şekilde gerçekleşmiştir.

Hiçbir gayrimüslimin bu tepkilere bakıp da, *iman etsem de bunlar gibi olsam* dediğini sanmıyorum. Olayın tek anlam ve önemi de, kanaatimce bu kadardır.